

ภาคที่ 2

ประวัติ

คุณยายอาจารย์
มหาวีรตนาอุปาสิกาจันทร์ ขนนกยูง
ผู้สืบสานวิชชาธรรมกาย

เนื้อหาภาคที่ 2

ประวัติคุณยายอาจารย์มหารัตนอุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง

ผู้สืบสานวิชชาธรรมกาย

ช่วงแรกของชีวิต

วัยเด็กของคุณยาย
ความคิดอย่างนักสร้างบารมีในวัยเด็ก
แรงบันดาลใจให้เดินสู่เส้นทางธรรม
แสวงหาธรรม
ศึกษาวิชชาธรรมกาย
พบพ่อ

ชีวิตในวัดปากน้ำ

ก้าวไปสู่การทำวิชา
คุณยายทำวิชา
หนึ่งไม่มีสอง

สืบสานวิชชาธรรมกาย

คำบัญชาของหลวงปู่วัดปากน้ำ
พบผู้สืบทอด
อานุภาพของคุณยาย
เคารพคำยาย
ตามหมู่คณะ
กำเนิดบ้านธรรมประสิทธิ์
วางแผนให้ศิษย์ประพาศิตพรหมจรรย์
คุณยายสร้างคน
หลวงพ่อัมมชโยบวชอุทิศชีวิต

คุณยายผู้ให้กำเนิดวัดพระธรรมกาย

หาที่สร้างวัด

ขุดดินก้อนแรก

หลวงพ่อดำที่วัดชีโวบวชอุทิศชีวิต

ยุคเริ่มต้นของงานเผยแผ่

คุณยายผู้มองการณ์ไกล

คุณยายสอนศิษย์

คุณยายผู้เปี่ยมด้วยความเคารพ

บูชาคุณหลวงปู่วัดปากน้ำ

สร้างมหารธรรมกายเจดีย์แหล่งรวมคนดีนับล้านคน

คุณยายละสังขาร

คำสอนคุณยาย

มีเรื่องราวเป็นที่ปรากฏมากมายถึงอุปนิสัยอันน่าอัศจรรย์ของคุณยายอาจารย์มหารัตนอุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง ไม่เพียงแต่เป็นผู้ให้กำเนิดวัดพระธรรมกาย บุญสถานที่มีผู้มาทำทาน รักษาศีล เจริญภาวนานับแสนนับล้าน และมีศูนย์สาขาอยู่ทั่วโลกเท่านั้น และหนึ่งในความอัศจรรย์ของท่านก็คือความสามารถในการสร้างคน ทั้งที่คุณยายไม่รู้หนังสือ อ่านไม่ออก และเขียนไม่ได้ แต่ท่านสามารถฝึกฝนอบรมคนได้ทุกชนชั้น ทุกระดับการศึกษา ทุกพื้นเพอุปนิสัย ไม่ว่าศิษย์ของท่านจะเป็นเช่นไร ท่านก็ส่งเสริมให้พบความสุข ความเจริญได้ ด้วยการนำธรรมะในพระพุทธศาสนามาพัฒนาชีวิต ยกระดับจิตใจ

คุณยายพูดน้อย แต่ทุกถ้อยคำนั้นล้ำค่า เป็นถ้อยคำแห่งความเมตตา และเป็นถ้อยคำของผู้ที่รู้จริง เพราะคุณยายเริ่มต้นด้วยการสอนตนเอง ฝึกฝนตนเองในทุกสิ่ง นับจากธรรมเนียมปฏิบัติอันละเอียดลึกซึ้ง ไปจนถึงสิ่งเล็กๆ น้อยๆ ในชีวิตประจำวัน ท่านสามารถทำให้ทุกอย่างก้าวในชีวิตของท่าน ดำเนินไปอย่างสอดคล้องกับธรรมะ ไม่ว่าท่านจะทำอะไรสิ่งนั้นเป็นไปเพื่อมรรคผลนิพพานได้ทั้งสิ้น และเมื่อฝึกฝนค้นคว้าจนแจ่มแจ้งแล้ว จึงได้นำความรู้นั้นมาสั่งสอนศิษย์

คำสอนของคุณยาย ได้สร้างชีวิตที่งดงามให้บังเกิดขึ้นแล้วอย่างมากมาย นับจากพระราชนิพนธ์ (หลวงพ่อดมฺมชโย) เจ้าอาวาสวัดพระธรรมกาย พระภิกษุ (หลวงพ่อดมฺมชโย) รองเจ้าอาวาสวัดพระธรรมกาย พระเถรานุเถระ และคณะพระภิกษุ สามเณรนับพัน ที่อุทิศชีวิตเพื่อพระพุทธศาสนา ตลอดจนอุบาสิกา อุบาสิก และสาธุชนจำนวนมากที่กำลังทำหน้าที่กัลยาณมิตรอยู่ทั่วทุกมุมโลก นี่คือการอัศจรรย์ที่บังเกิดขึ้น ด้วยอุปนิสัยของคุณยายโดยแท้

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้นักศึกษาได้ศึกษาชีวประวัติ ข้อวัตรปฏิบัติ ปฏิปทา และคุณูปการของคุณยายอาจารย์มหารัตนอุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง ที่มีต่อพระพุทธศาสนา วิชชาธรรมกาย รวมทั้งสังคม ประเทศชาติ และชาวโลก
2. เพื่อให้นักศึกษาได้ศึกษาคำสอนของคุณยายอาจารย์มหารัตนอุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง และนำมาเป็นแบบอย่างในการประพฤติปฏิบัติ เพื่อให้เป็นนักสร้างบารมีที่สมบูรณ์

ภาคที่ 2

ประวัติคุณยายอาจารย์มหารัตนอุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง ผู้สืบสานวิชชาธรรมกาย

ท้องฟ้ามีดมิดยามราตรี

เริ่มมีแสงสว่างอ่อนเรื่อ

จากปลายขอบฟ้าด้านตะวันออก

เป็นสิ่งบอกให้รู้ว่า วันใหม่กำลังจะเริ่มต้นอีกครั้ง

หลายชีวิตเปิดเปลือกตาเมื่อแสงตะวันแจ่มจ้า

แต่ชีวิตหนึ่งเคลื่อนไหวมาก่อนอรุณจะรุ่งด้วยซ้ำ

เด็กหญิงลูกชานา

ขยันออกไปทำนา ตั้งแต่ตี 4 ทุกวัน

เด็กหญิง... ผู้มีดวงใจเข้มแข็ง เด็ดเดี่ยว ไม่เคยหวั่นไหวต่อสิ่งใด

เด็กหญิง... ผู้เจริญวัยขึ้นเพื่อมาเป็น

มหารัตนอุบาสิกา ผู้ให้กำเนิดวัดพระธรรมกาย

ประวัติชีวิตของท่านบริสุทธิ์ งดงาม ควรค่าต่อการนำมาเป็นแบบอย่าง

และเทิดทูนไว้ในฐานะปูชนียบุคคลของโลกอย่างแท้จริง

ช่วงแรกของชีวิต

วัยเด็กของคุณยาย

คุณยายอาจารย์มหารัตนอุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง (ซึ่งต่อไปนี้จะเรียกว่า “คุณยาย”) ท่านเกิดเมื่อวันขึ้น 10 ค่ำ เดือนยี่ ปีระกา พ.ศ. 2452 (ตรงกับวันที่ 20 มกราคม พ.ศ. 2452)¹ เป็นลูกคนที่ 5 จากทั้งหมด 9 คนของพ่อพลอย แม่พัน ในครอบครัวชาวนาผู้มีฐานะปานกลางแห่งอำเภอนครไชยศรี ที่นาของพ่อและแม่มีรวมกันราว 35 ไร่ และอยู่ไม่ห่างไกลกันมากนัก

โดยธรรมชาติของท้องถิ่นจะมีโคเป็นหย่อมๆ ในสมัยที่คุณยายยังเด็ก ท่านมักจะหาบกระเช้าข้าวไปส่งผู้ใหญ่ที่ทำงานอยู่กลางนาเสมอ แล้วไปนั่งร่วมวงกินอาหารกลางวันกันบนโคก ปล่อยให้ควายที่ถูกใช้งานมาแล้วครึ่งวันได้กินหญ้ากินน้ำของมันตามลำพัง

คุณยายมีเพื่อนมาก เพื่อนๆ ต่างก็รักคุณยายกันทุกคน ตกตอนเย็น คุณยายและเพื่อนๆ จะต้อนควายไปอาบน้ำและเอาเข้าคอกพร้อมๆ กัน

วิถีชีวิตของชาวนาหล่อหลอมให้คุณยายเป็นคนแข็งแรง เพราะต้องช่วยพ่อแม่ทำนาตลอดทั้งวัน คุณยายไม่ได้เรียนหนังสือ ดังนั้นจึงอ่านไม่ออก เขียนไม่ได้ เพราะในสมัยนั้นนิยมให้เด็กผู้หญิงอยู่กับเห่าเฝ้ากับเรือน ให้เป็นแม่ศรีเรือน อีกทั้งยังไม่มีการศึกษาภาคบังคับ คุณยายจึงต้องทำงานบ้านและทำนาไปด้วย ท่านเป็นคนขยันอย่างที่สุด ในนาของท่านจึงปราศจากวัชพืชและให้ผลผลิตสูงกว่านาของเพื่อนบ้านข้างเคียง

ความคิดอย่างนักสร้างบารมีในวัยเด็ก

ทุกวันก่อนที่ดวงอาทิตย์จะทอแสง ในราวตี 3 ใกล้เคียง 4 คุณยายจะตื่นขึ้นมาเพื่อออกไปลงนา และชอบมองดูดวงตะวันยามที่ค่อยๆ โผล่ขึ้นมาจากขอบฟ้า พลังความคิดคำนึงด้วยความอยากรู้ว่า

“ดวงตะวันนี้เจ้ามาจากไหนนะ ทำอย่างไรเราจะไปถึงดวงตะวันได้”

¹ พระราชภาวนาวิสุทธิ ได้กำหนดวันเกิดคุณยายให้ตรงกับวันสากล คือ วันที่ 19 มกราคม ของทุกปี เพราะวันทางจันทรคติจะเลื่อนขึ้นลง ไม่แน่นอน

แม้ว่าจะเห็นเป็นประจำอยู่ทุกวัน เช่นเดียวกับคนทั่วไป แต่ความคิดของท่านไม่เหมือนใครเลย ท่านอาจหาญ คิดที่จะไปให้ถึงดวงตะวัน อยากรู้ว่ามันขึ้นมาจากตรงไหน ทำอย่างไรจึงไปถึงได้ ความคิดเช่นนี้ไม่ใช่ธรรมดา เป็นวิสัยทัศน์ที่ลึกซึ้ง ฉายแววของบัณฑิตนักปราชญ์ ของนักสร้างบารมีมาตั้งแต่เด็กทีเดียว

ความขยันขันแข็งของคุณยายนั้น เป็นที่ประจักษ์ชัดต่อสายตาของเพื่อนบ้าน ที่ทำนาในที่ติดกัน เขาพยายามที่จะแข่งความขยันกับคุณยาย โดยไปให้นาให้เข้าขึ้น แต่ไม่ว่าเขาจะไปให้นาให้เข้ายิ่งขึ้นเพียงไหน ก็ไม่เคยไปถึงก่อนคุณยายเลยสักครั้งเดียว เขาจึงรู้สึกทึ่งและยอมรับในความขยันที่ผสมผสานด้วยความมุ่งมั่นแข็งแกร่งของคุณยาย และได้ให้สมญาขย่งท่านว่า “แข่งเหล็ก” ซึ่งมีความหมายเฉพาะสำหรับผู้ให้สมญา คือ ขยันมาก ไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อย มีมานะ มีความอดทนที่หาใครเสมอเหมือนได้ยากยิ่ง เมื่อขยันช่วยพ่อแม่ทำงานทุกอย่าง ฐานะทางบ้านของคุณยายจึงอยู่ในระดับที่ดีพอสมควร ไม่เป็นหนี้เป็นสินใคร

แรงบันดาลใจให้เดินสู่เส้นทางธรรม

คุณยายมองเห็นชีวิตครองเรือนของพ่อแม่ที่อยู่ด้วยกัน ซึ่งมีทั้งสุขและทุกข์คลุกเคล้าปะปนกัน ตลอดมา เพราะพ่อเป็นคนติดเหล้า ต้องดื่มเหล้าวันละ 10 สตางค์ทุกเย็น

ยามใดที่ไม่ดื่มเหล้า พ่อจะเป็นคนใจดี แต่ถ้าดื่มเหล้าเข้าไปครั้งใด พ่อจะหาเรื่องมาถกเถียงกับแม่ทุกครั้งไป แล้วแม่ก็จะมีถ้อยคำเอาไว้สำหรับปราบพ่อโดยเฉพาะ เพราะแม่รู้ว่าหากพูดคำนี้ออกไปคราวใด พ่อก็จะหายเมาคราวนั้น

วันหนึ่ง เกิดเรื่องใหญ่และเป็นจุดเริ่มต้นที่สำคัญยิ่งต่อการเปลี่ยนแปลงวิถีชีวิตของคุณยาย วันนั้นพ่อเมาเหล้านอนอยู่บนแคร่ใต้ถุนบ้าน บ่นพึมพำไม่ยอมเลิก แม่อยู่ข้างบนบ้านคงจะรำคาญ จึงตะโกนลงไปด้วยถ้อยคำเหน็บแนมที่ใช้ได้ผลว่า “ไอ้นกกระจอก มาอาศัยรังเขาอยู่ บ่นอะไรพึมพำเชียว”

โดยเหตุที่พ่อกำลังเมาอยู่บ้านของแม่ ซึ่งมีฐานะดีกว่าตน จึงเป็นปมแห่งความน้อยเนื้อต่ำใจที่แฝงเร้นอยู่ในจิตใจของพ่อ วันนั้นพ่อทนไม่ไหว เมื่อได้ยินแม่พูดเช่นนั้น จึงถามลูกๆ ว่าพ่อเป็นนกกระจอกมาอาศัยรังแม่อยู่จริงไหม แม่เขาด่าว่าอย่างนี้จริงไหม น้ำเสียงของพ่อสร้างภาวะตึงเครียดให้กับลูกๆ จึงไม่มีใครกล้าตอบนอกจากคุณยาย เพราะท่านไม่อยากให้พ่อแม่ทะเลาะกัน และได้คิดว่า คำของแม่เป็นคำด่า จึงบอกพ่อไปว่า “แม่ไม่ได้ว่าพ่ออย่างนั้นหรอก” แต่ถ้อยคำแห่งความหวังดีนั้นกลับเป็นผลร้ายต่อท่าน เพราะพ่อหันมาโกรธคุณยายแทน และแข่งให้หนูหนวก 500 ซาดิ

คำแข่งของพ่อติดอยู่ในจิตใจของคุณยายนับแต่นั้นมา เพราะคุณยายรู้สึกว่า คำให้พรของพ่อแม่ นั้นศักดิ์สิทธิ์ สามารถส่งผลดีจริงตามที่ท่านพูดได้ ฉะนั้นคำสาปแช่งก็จะต้องศักดิ์สิทธิ์เช่นกัน ด้วยความกลัวจะส่งผลร้ายจริงตามที่แช่งไว้ คุณยายจึงตั้งใจว่าจะขอโทษกรรมต่อพ่อในยามที่พ่อใกล้จะละโลก

ตามธรรมเนียมที่เคยเห็นมา เพราะหากไปขอขมาในเวลาที่ยังแข็งแรงอยู่ พ่ออาจจะโกรธขึ้นมาอีกก็เป็นได้

หลังจากนั้นไม่นาน พ่อก็ล้มป่วยลง พ่อป่วยหนักหลายเดือน ถึงกับต้องป้อนข้าวกันทุกวัน ลูกๆ จะผลัดเปลี่ยนหมุนเวียนกันมาดูแลพ่อ จนกระทั่งเช้าวันที่เป็นวาระสุดท้ายของพ่อ หลังจากที่คุณยายป้อนข้าวให้พ่อเสร็จ ท่านก็เข้าครัวไปกินข้าว แล้วพายเรือออกไปดูต้นข้าวที่กำลังออกรวงอยู่เต็มท้องนาตามปกติ

เมื่อกลับมาถึงบ้าน ท่านเห็นทุกคนกำลังร้องไห้กับการจากไปอย่างไม่มีวันกลับของพ่อ พี่น้องต่างตำหนิว่าคุณยายไปที่ไหนมา ทำไมไม่มาขอขมาพ่อ คุณยายฟังถ้อยคำเหล่านั้นด้วยใจที่สงบนิ่ง ท่านไม่ร้องไห้ให้คร่ำครวญ เพราะเห็นว่าเป็นเรื่องปกติของมนุษย์ ที่จะต้องมีเกิด แก่ เจ็บ ตาย แต่ยังคิดกังวลเกี่ยวกับคำแข่งของพ่ออยู่ตลอดเวลา กลัวว่าจะติดตัวไปในภพเบื้องหน้า เพราะท่านกลัวบาป จึงตั้งปณิธานที่จะตามหาพ่อในลัมปารายภพนับแต่วันนั้นเป็นต้นมา

แสงหาธรรม

แม้วันเวลาจะผ่านไป ความปรารถนาที่จะไปขอขมาพ่อก็ไม่เคยหายไปจากใจของคุณยายแม้แต่บ่อย ท่านระลึกเสมอว่า ลักวันหนึ่งจะต้องไปหาพ่อให้ได้ ไปเพื่อขอขมาจะได้พ้นเวรพินกรรมตามที่พ่อแข่งเอาไว้ และหากทราบว่า มีสำนักอาจารย์ใดสามารถสอนให้ไปหาพ่อที่จากโลกนี้ไปแล้วได้ ท่านก็พร้อมจะละทิ้งทุกสิ่งทุกอย่างเพื่อไปขอเป็นศิษย์ทันที

ในราวปี พ.ศ. 2470 เมื่อคุณยายอายุได้ 18 ปี มีข่าวร่ำลือว่าหลวงปู่ดปากน้ำ ภาษีเจริญ สามารถสอนคนให้เข้าถึงธรรมกายได้ และหากใครเข้าถึงธรรมกายแล้วก็สามารถไปนรก ไปสวรรค์ ไปนิพพานได้ ไปเยี่ยมพ่อแม่ ปู่ย่า ตายาย หรือญาติมิตรที่ตายไปแล้วก็ได้ ยิ่งไปกว่านั้นยังสามารถจับมือถือแขนกันได้ หากญาติใครตกนรกก็ช่วยให้พ้นได้ หรือถ้าหากญาติขึ้นสวรรค์ ก็เอาบุญไปเพิ่มให้ได้

เมื่อได้ยินข่าวนี้คุณยายรู้สึกดีใจมาก ท่านตั้งใจว่าจะต้องไปพบหลวงปู่ดปากน้ำให้ได้ นับแต่นั้นมาไม่ว่าในยามที่กำลังทำนาหรือยามว่างจากการทำงานท่านจะคำนึงถึงเรื่องการไปขอขมาพ่ออยู่ตลอดเวลา และรอคอยจนกว่าจะถึงเวลาอันสมควร

ราวปี พ.ศ. 2478 เมื่อคุณยายอายุได้ 26 ปี ท่านได้ตัดสินใจอย่างเด็ดขาด ลาแม่และพี่น้องโดยมอบทรัพย์สินสมบัติ อันได้แก่ที่ดินที่เป็นกรรมสิทธิ์ของท่านให้กับน้องสาวและพระน้องชาย อีกทั้งแก้วแหวนเงินทองทั้งหมดของท่าน ก็ถอยยกให้พี่น้องไปจนหมดสิ้น เหลือเพียงปณิธานอันแน่วแน่ที่จะไปตามหาพ่อเท่านั้น

เมื่อไปกราบลาแทบเท้าของแม่ และบอกความตั้งใจให้แม่รับรู้ แม่ฟังแล้วก็ร้องไห้ แม้ว่าความรัก

ความเคารพและบูชาแม่ยังมีอยู่อย่างเปี่ยมล้น แต่คุณยายก็ยังยึดมั่นในมโนปณิธานในการแสวงหาธรรม น้ำตาของแม่จึงไม่อาจเหนี่ยวรั้งความตั้งใจของท่านได้

เมื่อทราบว่าจะไม่อาจเหนี่ยวรั้งคุณยายไว้ได้ แม่จึงยื่นเงินให้คุณยาย 2 บาท สำหรับเป็นค่าใช้จ่ายในการเดินทาง ท่านก็รับมา ต่อจากนั้นก็เดินทางออกจากบ้านไป แม้จะไม่รู้ว่าจะต้องไปเผชิญกับอะไรบ้าง แต่ท่านก็ต้องไปหาหนทางที่จะไปพบพ่อให้ได้ พบแล้วจะได้กราบขอขมาอย่างที่ตั้งใจไว้

เมื่อมาอยู่กับญาติที่กรุงเทพฯ คุณยายสืบทราบว่าคุณนายเลียบ ชอบไปทำบุญถวายภัตตาหารที่วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ เป็นประจำ ท่านจึงไปสมัครทำงานบ้านให้กับบ้านนี้ แม้ว่าครอบครัวของท่านจะมีฐานะพอที่จะเลี้ยงตัวเองได้อย่างสบายๆ มีศักดิ์ศรีและเป็นที่ยอมรับของคนทั้งหมู่บ้าน แต่คุณยายกลับยอมที่จะเป็นคนทำงานบ้าน เพียงเพื่อได้โอกาสในการไปวัดปากน้ำ

ครอบครัวของคุณนายเลียบเป็นตระกูลใหญ่ มีสมบัติมากมาย มีตึกแถวยาวเป็นระยะทางหลายกิโลเมตรอยู่ทั้ง 2 ฝั่งถนน และมีกิจการทำธุรกิจนำเข้าและส่งออกสินค้าอยู่กับหลายประเทศ ที่สำคัญคุณนายเลียบเป็นอุปฐากสำคัญของวัดปากน้ำได้ทำบุญเลี้ยงพระณระฆังตลอดระยะเวลายาวนานถึง 20 ปี จึงเป็นที่รู้จักดีของหลวงปู่วัดปากน้ำ พระภิกษุ สามเณร อุบาสก อุบาสิกาทั้งวัด คุณยายเป็นคนชนบท เดินทางเข้ามาในกรุงเทพฯ โดยที่ไม่รู้จักใคร การที่จะเข้าไปอยู่ในวัดวาอารามจำเป็นต้องมีผู้ใหญ่ฝากฝัง ท่านจึงตัดสินใจมาอยู่กับครอบครัวนี้

โดยปกติแล้ว คุณนายเลียบเป็นคนเจ้าระเบียบ รักความสะอาด ไม่ว่าจะทำอะไรต้องประณีต เรียบร้อย สวยงาม เมื่อคุณยายเข้าไปอยู่ในบ้านนี้ ท่านทำงานบ้านทุกอย่าง คิดว่าไปช่วยรักษาสมบัติของเขามืออยู่ไม่ให้เสื่อมสลาย แม้ท่านจะเติบโตมาจากวิถีชีวิตชาวนา แต่ท่านก็สามารถจัดการดูแลทำงานบ้านทุกอย่างได้ละเอียดประณีตเป็นที่ถูกใจเจ้าของบ้าน คุณยายนั้นเป็นคนขยันขันแข็ง อดทน มีระเบียบวินัย รักความสะอาด และซื่อตรง คุณนายเลียบจึงไว้วางใจมอบกุญแจห้องเก็บสมบัติไว้ให้คุณยายช่วยดูแล

ห้องเก็บสมบัตินี้เป็นเสมือนคลังของบ้าน แก้วแหวนเงินทองทั้งหมดจะถูกเก็บไว้ในกำป็น ซึ่งอยู่ในห้องนี้ ไม่มีใครสามารถเข้าไปได้แม้แต่ลูกหลาน นอกจากเจ้าของบ้านกับคุณยายที่ได้รับมอบหมายให้ดูแลรักษาความสะอาดและคอยรักษาสมบัติเหล่านั้นเท่านั้น

ด้วยความรับผิดชอบของคุณยาย เจ้าของบ้านจึงมั่นใจว่าหากมีท่านอยู่ เขาสามารถไปไหนมาไหนได้โดยไม่ต้องห่วงกังวล เพราะคุณยายทำหน้าที่ของท่านได้อย่างสมบูรณ์ เจ้าของบ้านจึงทิ้งรักและไว้วางใจ

โดยปกติแล้ว คุณนายเลียบจะเชิญคุณยายทองสุก ลำแดงปั้น ศิษย์ของหลวงปู่วัดปากน้ำที่ปฏิบัติธรรมได้ผลดีจนหลวงปู่ไว้วางใจส่งออกไปเผยแผ่ธรรมะที่บ้านคุณนายเลียบเป็นประจำ เมื่อคุณยายเห็นคุณยายทองสุกมาก็ดีใจ เพราะท่านรู้ว่าคุณยายทองสุกสามารถสอนธรรมะได้ คุณยายรู้สึกอยากเข้าใกล้ อยากฟังธรรม อยากปฏิบัติตาม แต่ด้วยความคิดที่ว่าเวลานี้ท่านอยู่ในฐานะที่อาศัยเขาอยู่ การที่จะไปนั่งปฏิบัติธรรมกับเจ้าของบ้านนั้นไม่เป็นการสมควร คุณยายจึงหาโอกาสเข้าไปคอยดูแลคุณยายทองสุก เพื่อจะได้มีโอกาสเรียนธรรมปฏิบัติบ้าง

ด้วยเหตุนี้คุณยายจึงต้องเหน็ดเหนื่อยมากขึ้น เพราะต้องเอาเวลามาคอยดูแลเอาใจใส่คุณยายทองสุก นอกเหนือจากงานบ้านที่ต้องทำอยู่เดิม เริ่มตั้งแต่นำเสื้อผ้าของคุณยายทองสุกไปซักตาก พับ และรีดให้อย่างประณีตเป็นระเบียบเรียบร้อย นอกจากนั้นยังดูแลปูที่หลับที่นอนให้อย่างดีเรียบ สวยงาม หรือแม้แต่ล้างส้วม ถังน้ำ มีกลิ่นหอม ตลอดจนการจัดเตรียมเรื่องอาหารการกินปลาตะเพียน ทุกสิ่งทุกอย่างเหล่านี้เพียงเพื่อให้คุณยายทองสุกเมตตาสอนธรรมปฏิบัติให้อย่างเดียวเท่านั้น

ด้วยความทุ่มเทของคุณยาย ทำให้คุณยายทองสุกให้ความเมตตาเอ็นดูคุณยายมาก จนกระทั่งวันหนึ่งท่านถามคุณยายว่า “จะเรียนธรรมะบ้างไหมล่ะ” เมื่อได้ฟังดังนี้ คุณยายก็รู้สึกดีใจเป็นที่ยิ่ง รีบตอบว่า “อยากเรียนจริงเลย แต่ว่าขึ้นไปเรียนด้วยไม่ได้ กลัวเจ้าของบ้านจะไม่อนุญาต” คุณยายทองสุกจึงขออนุญาตเจ้าของบ้านให้คุณยายขึ้นไปนั่งสมาธิด้วย และสอนธรรมปฏิบัติ โดยแนะนำให้อ่านใจไว้ที่ศูนย์กลางกายฐานที่ 7 แล้วภาวนาสัมมา อะระหัง

ดังนั้น วันหนึ่งๆ ในระหว่างนั้น คุณยายจะรีบทำงานบ้านให้เสร็จอย่างรวดเร็ว เพื่อหาโอกาสนั่งสมาธิตามลำพัง เพราะหากงานบ้านเสร็จเร็วเพียงใด ท่านก็จะมีเวลานั่งสมาธิมากขึ้นเพียงนั้น

แต่ชีวิตที่ต้องทำงานบ้านนั้นยากที่จะหาเวลาว่างเป็นของตนเอง เพราะแม้จะเสร็จงานอย่างหนึ่งแล้ว เจ้าของบ้านก็ยังให้ไปทำงานอื่นต่อไปอีกได้ตลอดเวลา เมื่อเป็นเช่นนี้ งานของคุณยายจึงหนักมาก เพราะอยากได้โอกาสศึกษาธรรมะที่วัดปากน้ำ เพราะอยากจะไปปฏิบัติธรรมกับเจ้าของบ้านเวลาคุณยายทองสุกมาแล้วก็นึกเพราะว่าต้องบริหารเวลา เพื่อให้ได้โอกาสว่างในการปฏิบัติธรรมส่วนตัวโดยไม่เสียงาน แต่ถึงกระนั้นท่านไม่เคยปริปากพร่ำบ่น

การเรียนธรรมปฏิบัติที่บ้านคุณนายเลียบ จะเรียนกันบนดาดฟ้า เพราะว่าอากาศเย็นสบาย หลังจากทำงานเสร็จในแต่ละวันแล้ว แม้จะตีกี๋ คุณยายก็จะขึ้นมานั่งสมาธิบนดาดฟ้านี้เพียงลำพังเสมอ ท่านพยายามทำความเพียรเรื่อยไป เริ่มตั้งแต่ตอนแรกๆ ก็คิดฟุ้งมาก จนกระทั่งฟุ้งน้อย จากฟุ้งน้อยจนถึงไม่ฟุ้งเลย และจากไม่ฟุ้งเลยมาถึงขั้นรู้สึกโล่ง โปร่ง เบา สบาย แล้วในที่สุดก็เห็นจุดสว่างเล็กๆ เหมือนดวงดาวในอากาศเกิดขึ้นภายใน ท่านทำใจหยุดในหยุด นิ่งในนิ่ง ตั้งเข้ากลางของกลางเข้าไปเรื่อยๆ ในที่สุด ท่านก็สมปรารถนา เข้าถึงธรรมกายบนดาดฟ้านั่นเอง

พบพ่อ

เมื่อคุณยายเข้าถึงธรรมกายแล้ว ท่านก็ยังพากเพียรปฏิบัติต่อไปอีก จนใจนิ่งสนิทและสว่างมาก ท่านเล่าประสบการณ์นี้ให้คุณยายทองสุกฟัง พร้อมกับปรารภเรื่องพ่อว่า **“พี่ พี่ ฉันอยากไปหาพ่อจังเลย ไม่รู้ว่าพ่อตายแล้วไปอยู่ที่ไหน”**

คุณยายทองสุกบอกว่า “มันก็จะไปยากอะไรล่ะ” และได้แนะนำคุณยายให้ไปหาพ่อด้วย วิชาธรรมกาย พ่อคุณยายทองสุกแนะนำเท่านั้น คุณยายก็ถอดกายออกไป เหมือนหลุดไปทั้งตัว เป็นพระธรรมกายที่ใสละเอียด ในเวลานั้นคุณยายไม่ได้คิดไว้เลยว่า พ่อจะไปเกิดที่ไหน ใจของท่านเป็น กลางๆ สุดท้ายธรรมกายภายในจะนำไป เมื่อธรรมกายนำไปถึงนรกเท่านั้น ไฟนรกก็ดับ เครื่องทรมาน ลัฏฐ์นรกทั้งหมดหยุดทำงานชั่วคราว ณ ที่นั้น คุณยายมองเห็นลัฏฐ์นรกต่างๆ ที่กำลังได้รับความทุกข์ทรมาน มีทั้งตัวเป็นคนหัวเป็นสัตว์ และตัวเป็นสัตว์หัวเป็นคน สุดท้ายเวรกรรมที่ได้ทำไว้ในอดีต ลัฏฐ์นรกแต่ละประเภทก็มีเครื่องทรมานแตกต่างกัน

คุณยายตรวจดูด้วยญาณทัสสนะของธรรมกาย ท่านมองเห็นพ่อ ซึ่งฝ่ายผมไม่มีเสื้อผ้า รวมทั้ง ไม่มีเรียวแรง พ่อต้องรับผลกระทบด้วยการต้อนน้ำทองแดงที่ร้อนแรงจนกระทั่งตาย ตายแล้วก็เกิดมารับ การทรมานอีกซ้ำแล้วซ้ำเล่า เมื่อได้พบธรรมกายของคุณยาย พ่อก็ยกมือไหว้ แต่เพราะความไม่มีแรง มือนั้นจึงกลับตกลงไปดังเดิม คุณยายสงสารพ่อไม่อยากให้ตกอยู่ในนรกอีกต่อไป ท่านจึงอาศัยพระ- ธรรมกายแนะนำให้พ่ออาราธนาศีล 5 พร้อมกับให้นึกถึงบุญกุศลที่เคยทำเอาไว้ในสมัยที่เป็นมนุษย์

หลังจากรับศีลแล้ว พระธรรมกายก็พาพ่อขึ้นไปในสวรรค์ คุณยายมองเห็นพ่อเปลี่ยนจากสภาพ ที่ทนทุกข์ทรมาน ผิพรรณที่ซุบซิดก็กลับเป็นผ่องใส มีเสื้อผ้าชุดใหม่อันเป็นทิพย์มาสวมกาย

วิมานของพ่อดูซ่อมซอกว่าวิมานของเทวดาอื่นทั้งหมด เพราะเมื่อครั้งที่พ่อยังเป็นมนุษย์อยู่นั้น เป็นมนุษย์ประเภทบุญก็ทำ กรรมก็สร้าง วัดก็เข้า เหล้าก็กิน เพราะฉะนั้นด้วยผลบุญที่แท้จริงทำให้มี วิมานคอยอยู่ แต่เพราะทำด้วยจิตที่ไม่ค่อยบริสุทธิ์นัก วิมานจึงมัวหมอง แม้ในเวลาทำบุญก็ทำไปตามกำลัง ไม่ได้ทำเต็มกำลัง วิมานของพ่อจึงไม่ใหญ่โตเหมือนคนอื่น และเพราะการที่พ่อดื่มเหล้า กรรมนั้นได้ส่งผล ให้พ่อไปตกในนรก เมื่อคุณยายช่วยให้พ่อพ้นจากนรกขึ้นไปอยู่บนวิมานได้ คุณยายทองสุกจึงแนะนำให้เอา บุญที่เข้าถึงธรรมกายช่วยปรับปรุงวิมานให้ใหญ่โตขึ้น ยิ่งไปกว่านั้นกายของพ่อได้เปลี่ยนเป็นกายเทพบุตร ที่มีเครื่องประดับ และมีบริวารสมบัติมากมาย

หลังจากนั้นคุณยายก็สอนพ่อให้ภาวนา **“สัมมา อะระหัง”** และกำชับว่า หากพ่อลืมภาวนาเมื่อใด ก็จะหล่นลงไปอีก พ่อรับปากอย่างแข็งขัน เนื่องจากไม่อยากตกไปในนรก ไปรับความทุกข์ทรมานจากการ โดนกรอกน้ำทองแดงที่กำลังเดือดพล่านอีกต่อไปเพราะพ่อได้รับรู้ความเจ็บปวดทั้งหมดแล้วว่าเมื่อน้ำทองแดง เข้าไปในปากแล้ว ก็จะเผาไหม้เนื้อตัวให้ละลายไปทันที แล้วกลับฟื้นขึ้นมาใหม่อีก เพื่อชดใช้กรรมต่อ และ จะต้องเป็นเช่นนี้ตลอดเวลายาวนาน ได้รับความทุกข์ทรมานอย่างแสนสาหัส จนกว่าจะหมดกรรม

คุณยายมีโอกาสขอโหรากรรมกับพ่อในคราวนั้น พ่อของท่านซึ่งเป็นเทพบุตรไปแล้วก็ประนมมือไหว้พระธรรมกายให้ขอโหรากรรมกับคุณยายทุกประการ พ่อบอกกับคุณยายว่า “ที่พูดไปนั้นพูดด้วยความโมโห แต่ไม่มีเจตนาจะให้ลูกหุนหันวอกอย่างนั้น แต่ถ้าลูกติดค้างอยู่ในใจ ไม่สบายใจ พ่อก็ให้อภัยขอโหรากรรม”

ชีวิตในวัดปากน้ำ

เมื่อคุณยายปฏิบัติธรรมจนเข้าถึงธรรมกาย และไปช่วยพ่อให้พ้นจากนรกได้สำเร็จแล้ว ความรู้สึกชื่นชมชื่นเบิกบานก็ท่วมท้นอยู่เต็มหัวใจ ไม่มีความปรารถนาอะไรอีกทั้งสิ้น ท่านกล่าวว่า “การเข้าถึงธรรมกายนั้นเป็นสุขอย่างยิ่ง สุขที่ไม่อาจหาสิ่งใดมาทดแทนได้ในโลก เป็นความสุขที่ไม่มีประมาณเป็นสุขล้วนๆ เป็นความรู้สึกที่ไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อนเลยในชีวิต แม้ใครจะเอาทองคำกองท่วมหัวมาแลกก็ไม่ยอม”

ด้วยเหตุนี้คุณยายจึงคิดว่า จะต้องทำงานให้มากยิ่งขึ้น เพื่อให้เจ้าของบ้านเห็นใจ จะได้ขอโอกาสไปปฏิบัติธรรมที่วัดปากน้ำสัก 1 เดือน วันหนึ่งโอกาสเหมาะ หลังจากคุณยายได้นัดแนะกับคุณยายทองสุกไว้แล้ว ท่านเข้าไปขออนุญาตเจ้าของบ้านไปปฏิบัติธรรมที่วัดปากน้ำ เจ้าของบ้านก็เต็มใจอนุญาต แต่ได้กำชับว่าเมื่อครบหนึ่งเดือนแล้วให้กลับมา คุณยายฟังแล้วท่านก็นิ่ง ไม่ได้ตอบว่าอะไร เจ้าของบ้านจึงเข้าใจเอาเองว่า เมื่อครบกำหนดแล้วคุณยายจะกลับมา

คืนนั้นคุณยายนอนหลับและฝันไปว่า ตัวท่านเองยืนอยู่บนฝั่งแม่น้ำใหญ่ มีเรือลำหนึ่งพาท่านข้ามแม่น้ำไปยังอีกฝั่งหนึ่ง ซึ่งมีต้นโพธิ์ใหญ่มาก มีใบดก ร่มครึ้ม ทั้งใหญ่ทั้งสวยงาม ให้ร่มเงาร่มรื่น หลังจากขึ้นฝั่งได้ท่านก็เข้าไปนั่งใต้ต้นโพธิ์ ด้วยความรู้สึกเป็นสุขอย่างยิ่ง แล้วก็รู้สึกตัวตื่นขึ้น

คุณยายทองสุกพาคุณยายไปวัดปากน้ำเป็นครั้งแรก ในเวลาบ่ายของวันพฤหัสบดี ราวปี พ.ศ. 2481 ขณะนั้นหลวงปู่วัดปากน้ำกำลังลงสอนธรรมปฏิบัติอยู่บนศาลาซึ่งอยู่ใกล้กับโรงครัวของวัด¹ เมื่อคุณยายทองสุกแนะนำคุณยายกับหลวงปู่วัดปากน้ำ หลวงปู่ท่านก็เงยหน้าขึ้นมามองคุณยาย ท่านนั่งอยู่ครู่หนึ่งก็ทักขึ้นมาด้วยถ้อยคำซึ่งยากต่อการเข้าใจสำหรับคุณยายในขณะนั้นว่า “มีงมันมาซ้ำไป” แล้วท่านก็ส่งคุณยายเข้าโรงงานทำวิชาในวันนั้นเลย

โดยปกติการที่จะเข้าโรงงานทำวิชาในสมัยนั้นไม่ใช่เรื่องง่ายนัก จะต้องผ่านด่าน คือการทดสอบจากผู้เข้าถึงธรรมกายรุ่นพี่ ซึ่งจะตั้งคำถามที่คนธรรมดาตอบไม่ได้ มีแต่ผู้เข้าถึงธรรมกาย

¹ หลวงปู่วัดปากน้ำ ท่านจะสอนธรรมปฏิบัติให้กับสาธุชนทั่วไปทุกวันพฤหัสบดีในช่วงบ่าย หากมีสอนในวันอื่นๆ ถือว่าเป็นโอกาสพิเศษ